

limbajului din piesele lor prin prezența lui în cotidian, dar să nu uităm că arta este menită să exprime realitatea și să reflecteze asupra ei și nu doar să o copieze pur și simplu.

Piesa lui Valentin Nicolau îți oferă o gamă largă de interpretări. Personajele par complexe și în același timp, ușor, de perceput. Toată acțiunea piesei se desfășoară într-o cameră de spital. *Mitică* (Radu Botar), grav bolnav, își trăiește ultimele clipe din tumultuoasa și aventuroasa lui viață de răsfățat al femeilor, iar *Ionel* (Ciprian Vultur) abia la început de cale, după o sinucidere ratată din dragoste pentru Mimi, îl întâlnește pe Mitică, personaj care-i deschide orizonturi necunoscute. Un început și un sfârșit. Un răsărit și un apus. Tragedie și comedie. Toate aceste stări sunt trăite cu maximă intensitate și un grăunte de umor de către cei doi actori. Ambele personaje încearcă până la disperare să se identifice în raport cu momentul pe care-l trăiesc: unul (*Mitică*) ducând „povara iubirilor în spate”, nerenunțând, nici chiar în ultimele clipe ale vieții, la acest imperativ sentimental, visul lui fiind să moară în brațele unei femei frumoase; celălalt (*Ionel*) cu drama lui de a iubi o singură femeie și de a nu fi iubit. „Cine va duce mai departe povara de a iubi?” – se întreabă Mitică. Această dulce și amară povară! Pentru că, de ce nu, și iubirea poate fi o cruce pe care i-e dat omului să o ducă în spate.

Chiar dacă anumite momente par trenante, justificate însă de conținutul dramatic, spectacolul nu pierde din dinamism, elementul de spectaculozitate fiind cel care-i asigură impactul asupra publicului.

La prima vedere, scenografia pare greoaie, însă o dată cu declanșarea acțiunii, mobilitatea elementelor de decor devine evidentă, făcându-le funcționale.

Atât regizorul Andrei Mihalache, actorii Radu Botar, Ciprian Vultur, Paula Chirilă, Daria Moisuc, Ortansa Codreanu, Adriana Vaida, Carmen Frățilă, scenograful Alexandru Radu cât și coregrafa Gabriela Tănase au reușit să realizeze un spectacol antrenant, marcat de momente comice asupra cărora planează, în același timp, umbra tristeții ce ne lasă un gust dulce-amar și ne face să reflectăm asupra egoului nostru.

Teatrul Masca și „Orașul de sub oraș”

Unul dintre teatrele care s-au înființat imediat după revoluția din 1989 a fost Teatrul „Masca”, teatru de „gest, pantomimă și expresie corporală” care și-a descoperit în „spectacolul de stradă” un mod de exprimare. În cartea sa *Maidane cu teatru* Mihai Mălaimare spune: „O trupă ca a Teatrului «Masca», înființată dintr-un gest de revoltă față de tot ceea ce este «mortal» în teatrul convențional, și-a găsit după unele ezitări, în spectacolul de stradă, o foarte posibilă soluție la întrebările legate de motivația jocului actorului, de condiția însăși a actorului, de actul de receptare și participare efectivă la spectacol, asimilat de către noi unui eveniment social cu caracter inițiativ.”

Încă de la înființarea sa (24 mai 1990), Teatrul „Masca” își caută stilul și identitatea. Adevărul este că, încercând să străbată un drum nebătătorit

până la ei, actorii teatrului sau, mai bine zis directorul, actorul și regizorul Mihai Mălaimare a încercat să găsească și să realizeze diverse proiecte culturale care să vină în întâmpinarea unor pături sociale mai puțin răsfățate de teatru până acum.

Unul dintre aceste proiecte este și „Orașul de sub oraș”. Ca majoritatea proiectelor și spectacolelor sale și acesta din urmă se adresează diverselor categorii sociale. Timp de un an de zile, actorii Teatrului „Masca” și-au propus ca zilele de sâmbătă și duminică să le transforme într-o sărbătoare pentru cei care vin și pleacă, pentru cei grăbiți și pentru cei mai puțin grăbiți, pentru cei cu posibilități materiale cât și pentru cei săraci care n-au pus niciodată piciorul într-o sală de teatru. Aproape două ore, în stațiile de metrou din București puteți vedea spectacole de teatru, expoziții, concerte. Un repertoriu ales dintr-un program variat al Teatrului („Parada Clovnilor”, „Actorii”, „Prostia omenească”, „Cabaret European”, „Concert de promenadă”, „La români”, „Și a venit îngerul...” ș.a.) vă aduce voie-bună.

Trenurile vin și pleacă, spectatorii rămân însă curioși să vadă momente de clownerie, jonglerie, acrobație, muzică și dans. Unul dintre cele mai emoționante momente din spectacol este pantomima „Vârstele omului”. E absolut fascinant să vezi evoluția unei ființe umane de la naștere și până la bătrânețe: te naști, crești, te îndrăgostești, îmbătrânești. Momentul poate fi comparat cu o floare care încearcă să-și facă loc ca să iasă de sub pământ, apoi încet, încet se întinde, crește sub razele luminoase ale soarelui, înflorește și... se scutură.

Actorii teatrului pun foarte multă pasiune în tot ceea ce fac. Nu oricine poate să facă „salturi mortale”, să meargă pe „picioroange”, să cânte la un instrument muzical. Acest lucru îți reușește după ore și ore de muncă, de antrenament.

Merită a fi menționată însă, aici trei actori care se dedică trup și suflet acestui gen de teatru, singurii care au rămas pe „baricadă” de la înființarea teatrului până astăzi: Sorin Dinculescu, Ana-Maria Pâslaru, Mioara Ifrim. Actori ce și-au sacrificat o bună parte din viață și din sănătate pentru public și teatru, actori cu o credință nestrămutată în idealurile și visurile lor de a face lumea mai bună prin jocul lor.

La sfârșitul unei reprezentații, Ana-Maria mi-a spus că o emoționează până la lacrimi copiii străzii și oamenii săraci, care în viața lor n-au văzut un spectacol de teatru, că are o satisfacție imensă dacă în acea zi a reușit să alunge tristețea de pe chipurile lor și să le aducă o clipă de bucurie. Atunci înseamnă că munca ei n-a fost în zadar.

Și ca să înțelegeți mai bine în ce constă proiectul „Orașul de sub oraș” voi cita de pe un fluturaș care mi-a fost dat la intrarea în metrou: „*Intri... Cobori scările. Ești pe peron... te uiți la ceas... mai ai de așteptat între 2 și 9 minute. Stai, pur și simplu stai... uitându-te pe pereți, la cum sunt îmbrăcați ceilalți... la nimic. Între 2–9 minute STAI! Dar cum ar fi dacă... într-o zi, în binecunoscuta stație de metrou... ar juca un grup de actori... ar cânta niște instrumentiști... ar fi o expoziție... Atunci... cele 2–9 minute de așteptare s-ar putea transforma într-o întâlnire cu ARTA. Este chiar ceea ce îți propunem noi!*”

E un vis frumos...